

Лена. Защото те измжчватъ призраците на двама безпжтници, които жена ти не е виждала въ очи отъ близо.

Мони. Отъ близо или дълечъ—все едно.

Лена. Колко строгъ сждия!

Мони. Бихъ желалъ да си на моето мѣсто;—на чуждъ гърбъ и сто тоеги сж малко!

Лена. Гледамъ те и се чудя!... Разбирамъ, да бжде човѣкъ строгъ, неумолимъ... Да, ако ти бѣше една морална личностъ, но... Ти, ти, който...

Мони. Какво азъ?

Лена. Да говоря ли?

Мони. (Апатично) Сега ми е все едно...

Лена. (Уязвена). Тѣй!

Мони. Да.

Лена. Е, добре; азъ ще заговоря!

Мони. Все ми е едно.

Лена. (Решена) Кому се дължи моето падение?

Мони. Най малко на мене.

Лена. Не ти ли даде поводъ? Ако ти не атакуваше — азъ не бихъ дръзнала. Азъ мислѣхъ, че е само флиртъ, а то излѣзе...

Мони. Въ всѣкъ случай не е било безъ твое...

Лена. Така, така! Вие мжжете първи нападате, а после сбвнявате.

Мони. Това ли е?

Лена. (Засегната и не здържано) Така?... Щомъ е тѣй... Ами студенката!... Ами пѣви-